

ἀκαμάτιστος ἐπίθ. Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καματιστός <καματίζω.

Ὁ μήπω ὑποβληθεὶς εἰς ἐργασίαν, ὁ ἀγύμναστος ἔτι: ἀκαμάτιστον ἄλογον-βούδ' κτ. Συνών. ἀκάματος 3.

ἀκαματοαδιβόλιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκαματοδιβό-
στος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἀκάματος καὶ ἀδιβόλιστος.

Ἐπὶ ἀγροῦ, ὁ μήτε ἀροθεὶς τὴν πρώτην ἄροσιν μήτε
βολισθεὶς, ὁ ἐντελῶς χέρσος.

ἀκάματος ἐπίθ. (I) Πελοπν. (Ἡλ. Λακων.) Πόντ.
(Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. κάματος. Πβ. ἀρχ.
ἀκάματος.

1) Ἐπὶ ἀγροῦ, ὁ μὴ ἀροθεὶς τὴν πρώτην ἄροσιν,
ἀνόργωτος Πελοπν. (Ἡλ. Λακων.): Χωράφι ἀκάματο Ἡλ.

2) Ἐπὶ ἐρίου, ἀκλωστος Πόντ.(Χαλδ.) Συνών. ἄγνε-
στος, ἀκαμάτευτος 2. β) Ἀξαστος Πελοπν.(Ἡλ.): Τὰ
μαλλὰ εἶναι ἀκάματα. 3) Ἐπὶ ὑποζυγίου, ὁ μήπω ὑποβλη-
θεὶς εἰς ἐργασίαν, ὁ ἀγύμναστος ἔτι Πόντ.(Χαλδ.) Συνών.
ἀκαμάτιστος. β) Ἐπὶ ἀνθρώπου, νωθρός, μαλθα-
κὸς Πόντ. (Χαλδ.)

ἀκάματος ἐπίθ. (II) ἀμάρτ. ἀκάματος Μακεδ.
(Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. κάμα.

Δροσερός: Ἄσμ.

Ἀπρίλ' Ἀπρίλ' ἀκάματι κὶ Μάϊ κατακαημένι.

ἀκαματοσκυλλο τό, ἀμάρτ. ἀκαματοσ'λλου Ἱμβρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀκαμάτης καὶ σκυλλί.

Ἐπὶ ἀνθρώπου χλευαστικῶς, ὁ λίαν ὀκνηρός: Εἶναι
κ' ἑδιφτους ἓνα ἀκαματοσ'λλου!

ἀκαματοσυλλιά ἡ, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. ἐπιθ. ἀκαματούλλης.

Ὀκνηρία, νωθρότης: Ἀκαματοσυλλιά ποῦ σὲ δέρνει!
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀκαματιά.

ἀκαματωσιὰ ἡ, ΧΧριστοβασ. Διαγων. 38

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκάματος ἢ *ἀκαματωτός.

Ὀκνηρία, νωθρότης: Ἡ τύχη δὲν τὸν εἶχε χαϊδέψει
καθόλου ἀπὸ τὴν μεγάλη του ἀκαματωσιά. Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἀκαματιά.

ἀκαματωσύνη ἡ, Ζάκ. Κῶς

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκάματος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Ἀποστροφή ἀπὸ τῆς ἐργασίας, φυγοπονία, ὀκνηρία,
νωθρότης ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἡ βαρεσιά 'ς τὸν ἀν-θρώπον κ' ἢ ἀκαματωσύνη
εἶναι ζημιὰ ποῦ κέρδος του κἀνένα δὲν τὴ σβήνει

Κῶς. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀκαματιά.

ἀκαμίνευτος ἐπίθ. Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καμινευτός
<καμινεύω.

Ὁ ἀνεπαρκῶς καμινευθεὶς. Συνών. μισοψημένος
ἰδ. μισοψηήνω).

ἀκαμίνιαστος ἐπίθ. Ἀθ. Εὐβ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καμινιαστός
<καμινιάζω.

1) Ὁ μὴ τοποθετηθεὶς ἐν τῇ καμίνῳ, ἐπὶ λίθων πρὸς
κατασκευὴν ἀσβέστου ἢ ξύλων πρὸς κατασκευὴν ξυλαν-
θράκων Εὐβ. 2) Ὁ μὴ ἔχων ξύλα, ἐπὶ κλιβάνου ἢ
ἐστίας, ἐνθα ἰδιαίτερος τόπος δέχεται τὰ πρὸς καῦσιν
ξύλα Ἀθ.: Ὁ φοῦρνος εἶναι ἀκαμίνιαστος, τί πάς νὰ τὸν
ἀνάψῃς;

ἀκαμισίαστος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.) ἀκαμισίαστος
Πόντ. (Κερασ.) ἀκαμισίαχτος Πόντ. (Κερασ.) ἀκαμισί-
γιαχτος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καμισιαστός
<καμισιάζω.

Ὁ ἄνευ ὑποκαμίσου, ἀχίτων. Συνών. ἀκάμισος,
ἀκαμίσωτος.

ἀκάμισος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. καμίσιν.

Ἀκαμισίαστος, ὁ ἰδ.: Ἐγράσαν τὰ καμίδᾶ μ' καὶ
ἐπέμ'να ἀκάμισος (ἐγράσαν = ἐφθάρησαν).

ἀκαμίσωτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καμισωτός
<καμισώνω.

Ἀκαμισίαστος, ὁ ἰδ.

ἀκάμυστος ἐπίθ. Κῶς

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀκάμυστος. Πβ. καὶ Ἡσύχ. «ἀσκαρ-
δαμύκτοις ἀκαμύστοις».

Ὁ μὴ κλείων τοὺς ὀφθαλμούς, ἄπνους, ἄγρυπνος.

ἀκαμπάνιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκαμπάνιστος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. καμπανιστός
<καμπανίζω. Ἰδ. Κορ. Ἀτ. 2,177. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Ὁ μὴ ζυγισθεὶς, ἀζύγιστος, ἀστάθμητος.

ἀκαμωσιὰ ἡ, Ἡπ. Ἰων. (Κρήν.) Παξ. Πελοπν.
(Ἀρκαδ.) Χίος — ΑΚαρκαβίτσ. Ἀρχαιολόγ. 6 ἀνακαμωσιὰ
Ἡπ. ἀνεκαμωσιὰ Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκάμωτος. Πβ. ἀ- στερητ. 1 β.

1) Τὸ νὰ εἶναι τι ἀκάμωτον, ἀτέλεστον, ἀγέννητον Παξ.:
Γνωμ. Κάλλιο τῆς μεσιᾶς παρὰ τ'ς ἀκαμωσιᾶς (ὅτι προτι-
μότερον εἶναι νὰ ἐκτελέσῃ τις μίαν ἐργασίαν ἔστω καὶ
κατὰ τὸ ἥμισυ παρὰ ὅλως νὰ μὴ ἀρχίσῃ αὐτήν). 2) Τὸ
μὴ ποιεῖν τι, τὸ εἶναι τινα ἀργὸν ΑΚαρκαβίτσ. ἐνθ' ἄν.:
Τὰ παλάτια δὲ χτίζονται παρὰ γιὰ 'κείνους ποῦ ἔχουνε σκοπὸ
τὴν καλοπέρασι καὶ τὴν ἀκαμωσιὰ. 3) Ἀποστροφή
ἀπὸ τῆς ἐργασίας, ὀκνηρία, νωθρότης Ἰων. (Κρήν.)
Πελοπν.(Ἀρκαδ.) Χίος: Ἡ ἀκαμωσιὰ 'ς τὸν ἀνθρώπον εἶναι
μεγάλον πρᾶμα (μέγα κακὸν) Χίος Ἐχω μὲν ἀκαμωσιάν!
αὐτόθ. || Παροιμ. φρ. Ἀκαμωσιὰ Θεοῦ κατάρα (ἐπικατά-
ρατος ἢ ὀκνηρία ὡς γεννῶσα πᾶσαν κακίαν) Ἀρκαδ.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀκαματιά. 4) Τὸ κατὰ τὴν ἄροσιν
ἀναροτρίωτον καταλειπόμενον μέρος τοῦ ἀγροῦ Ἡπ.
Συνών. μεσαρξά.

ἀκάμωτος ἐπίθ. σύνθηθ. καὶ Καπ. (Σινασσ.) ἀκά-
μουτους Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. κ. ἀ.) Μακεδ. (Κοζ.
Χαλκιδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀκαώμωτος Μεγίστ.

